

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Eusebio Episcopo Samosatensi. Cap. XXXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

Episcopatus gradu locatū, venit illis in mentem non verborum solum, quæ olim dicebantur ad Loth, nempe, saluans salua animam tuā, sed etiam legum euangelicarū, quæ manifestò sic præcipiunt: Si oculus tuus dexter scandalizet te, erue eum, & proijce abs te. Eadem quoque dominus de manu & pede fanciuit, adiecitque: bonum est tibi vt pereat vnum ex membris tuis, & nō totum corpus tuum mittatur in gehennam. Ad hunc modum igitur constat ecclesiam dissensione diuisam esse.

De Eusebio Episcopo Samosatensi.

CAP. XXXII.

EVsebius vero ille admirabilis, cuius supra feci mentionem, cuique commune de Meletio decretum commissum fuit, cum videret pacta violata, ad urbem sibi concreditam abiit. Arianæ autem veriti, ne decreti illius conscripti testimonio plane coarguerentur, persuadēt Constantio, vt nuntium mitteret decretum ab Eusebio petiturum. Imperator ergo eorum impulsu, mittit nuntium, qui equis in itinere crebro mutatis, quam celerrimè tum aliquo proficisci, tum responsa referre consueuerat. Vbi venit ad Eusebium, & mandata imperatoris ei exponit, Eusebius, vir sane nunquam satis laudatus, non possum, inquit, commune decretum apud me depositum reddere, nisi omnes qui meæ fidei illud commiserunt, in vnum conueniant. Quod responsum nuntius refert ad Imperatorem. Ille ardens iracundia, nuntium mittit denuò, iubet decretum reddi: additque in literis se mandasse nuntio, vt nisi redderet illud, dexteram eius amputaret, cum tamen hæc ad eum perterrefaciendum solum scripsisset: siquidem vetuerat tabellarium illud facere, quod per literas Eusebio minatus fuerat. Simul atque vero diuinus ille vir, resignatis literis, intellexit supplicium, quod Imperator ei minatus fuerat, non dexteram modò, sed leuam etiam extendit, iubetque vtranque abscindere. Nam decretum, inquit, non reddam, quod Arianae improbitatis tam clarum indicium dat. Itaque imperator, intellecta eius animi magnitudine & constantia, & tum eum plurimum admiratus est, & postea laudibus efferre non desistit. Et enim inimici præstantes

stantes aduersariorum virtutes magnitudine rerum gestarum ad id compulsi, etiam admirari solent. Per id temporis Constantius cum accepisset Iulianum, quem Cæsarem totius Europæ declarauerat, res magnas per seditione moliri, & contra eum qui illi tantum honoris detulerat, exercitum cogere, decedit de Syria, & in Cilicia supremum vitam diem obiit. Nam quoniam paternæ pietatis hereditatem neutiquã seruabat integram, idcirco adiutore, quem pater ei reliquerat, omnino destitutus fuit:

& ob eam causam se fidem mutasse grauius & acerbè lamentatus est.

SECUNDI LIBRI FINIS.

II 4